

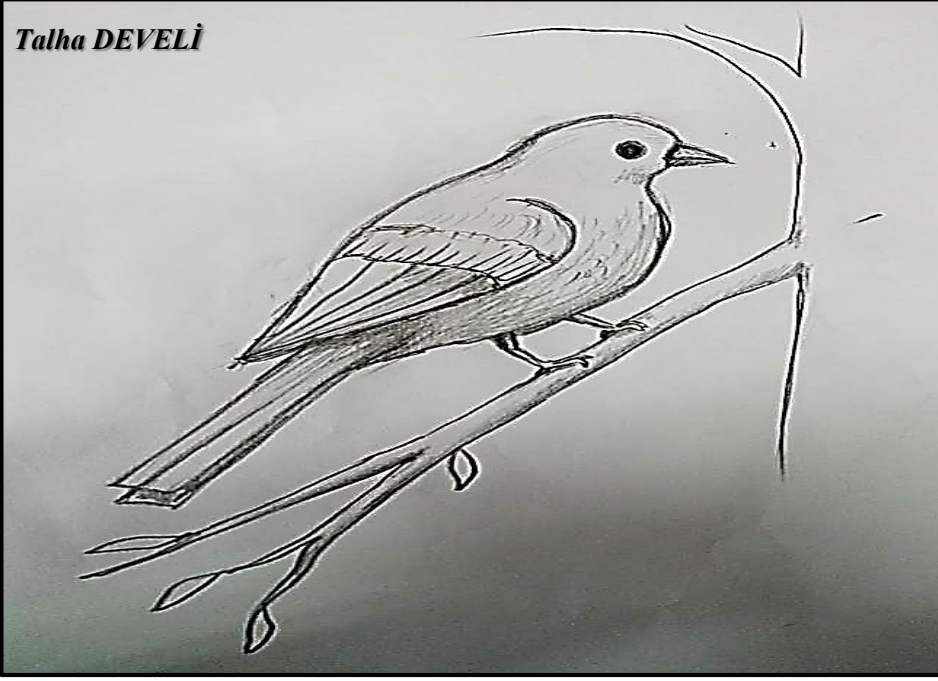

YAKAMOZ

Kültür – Sanat - Edebiyat

Yıl: 2017-2018
Dönem: 1
Sayı: 7

Talha DEVELİ

Ahmet Emin AKTAŞ
TARİH

**Ey tarihinden habersiz yaşayan evlat!
Bilir misin sen nedir ecdat?
Gaflet uykusundan biraz da olsa kalk,
Sen de çevir başını geçmişe bir bak!**

**Geçmişten nasıl olduk bu kadar uzak?
Tarihi bilmeden yaşanmaz hayat,
Vardır orada sana bir nasihat,
Sen de tarihle kendini aydınlat!**

Yakup ÜNALAN

HAYALLER VE UMUTLAR

Her insanın umutları ve hayalleri vardır. Hayal ve ümit etmenin yaşı yoktur. İnsan, hayal ve ümitlerini gerçekleştirmek için mücadele eder. İnsanı hayata bağlayan bu iki unsur, insanın hayata tutunmasını sağlar. Gideceği limanı bilmezse insan, hayat denizinin ortasında kaybolur. Bu denizde hayal ve ümitlerimiz adeta pusula gibidir. Bizler bu pusulalarımız yardımıyla yolumuza devam ederiz. Bazen bu yolda dalgalar altında kalsak bile, ümitlerimize sarılarak boğulmaktan kurtuluruz. Hayallerimize sarılarak iyi niyet kıyılarına kulaç atarız.

Düşe kalka yürüdüğümüz hayatta, her zaman işlerimiz yolunda gitmez. Her düştüğümüzde kalkarak güçleniriz. Güçlenmek için her şeyden önce ümidin ellerini bırakmamalıyız. Hayallerimizin yol arkadaşlığına sırtımızı çevirmemeliyiz. Yenile yenile yenmesini öğrenmeliyiz. Yeter ki yaşadıklarımızdan ders çıkartıp denemekten vazgeçmeyelim. Kendi beynimize ve kalbimize: “Ben yapabilirim.” mesajını devamlı olarak vermeliyiz. Bu mesaj; insanın hayata tutunmasını sağlarken, dünyanın biraz daha güzelleşmesini, insanların rahatının artmasını sağlar.

Tıptaki gelişmelerde, mimari ve sanattaki farklı çeşitlemelerde, bilimdeki ilerlemelerde; insanın geleceğe dair ümit ve hayalleri vardır. Denemekten vazgeçmeyen insanlar vardır. Bunların sonucunda güzelleşen ve rahatlayan insan hayatı var. Biz hangi şartlar altında olursak olalım kendimiz ve insanlar için, güzel ümitler ve hayaller kurmaya devam etmeliyiz.

Yunus Emre ÇAVUŞ

DUYGULARA TERCÜMAN OLMAK

Ne kadar garip değil mi? İnsanın hafta sonları sıcak yatağından ayrılması zor olmazken; hafta içi ölüm günümüze uyanmış gibi yataktan ayrılmakta zorlanıyoruz. Perdeyi aralayıp gri bulutların kapladığı havayı görmek, insanın kasvetini had safhaya çıkarmasına sebep oluyor. Bu olayda can sıkıcı. Okuduğum bir yazıya göre insanların hafta içi okul ve işe gitme mecburiyeti, uykudan uyanmayı zorlaştırıyormuş. Buna inanmamak mümkün değil. Eğer, on beş yaşında iken geleceğini kurtarmak amacıyla aileden uzakta okuyorsan, gerçekten hayatın zorlaşıyor. Ailemin beklentileri, derslerin üstümde kurduğu baskı, bunun yanında daha fazla kitap okumak için yanıp tutuşan hislerim. Gerçekten de güzel şey okumak. Ailesinden uzakta yaşayan biri olarak, benim için sığınacak bir liman oluyor. Eline geçen her şeyi okumaya çalışmak; yazarın kimliğine ve hayat anlayışına bakmadan, fikirlerine saygı duyarak at gözlüklerini bir kenara atmamıza yardımcı oluyor. Yağmurlu bir günde, cam kenarında oturup kitap okurken, sıcak çayından aldığın yudumun içini ısıtması, belki de yaşadığımız en huzur verici duygudur. Ama bir anda gelen o ürperti, içimizde doğurduğu huzursuzluk, işte o an annemizin elinden içeceğimiz bir tas sıcak çorbaya dünyaları değişmeyeceğimize eminim. Evet, bu yaşlarda tam anlamıyla mutlu olmak mümkün değil. Fakat bir gün içimdeki bütün huzuru son zerresine kadar hissedeceğime eminim. O güne ulaşmak için Allah’a dua ediyorum.

Hamza ATASOY
SENSİN

Kulağında duyduğum en güzel ses,
Dokunduğumda hissettiğim en ısıtıcı sıcaklık,
Gözlerimin gördüğü en güzel resim,
Sensin benim etrafımı çevreleyen dünyam.

Sabahın kovaladığı geceyi,
Yazın kışa duyduğu sevgiyi,
Mevsimlerin gelip geçtiği seneyi
Bana öğreten sensin dünyam.

Yıldızların uyum mertebesi,
Ayın bize gülümseyen yüzü,
Güneşin bizi ısıtan sevgisi,
Bana öğreten sensin diyorum.

Dünyanın bu güzelliklerini,
Yaratılan şeylerin yüceliğini,
Dünyanın güzel yüzünü,
Bizlere öğreten sensin .

Mustafa SANCAR

Muaz MUSLİ
ZOR GÜNLER

Bir gün abimle oturup sohbet ediyorduk. O günlerde ülkem Suriye’de bir fitne vardı. Bana, okula gitmemem gerektiğini söyledi. Bizim için önemli olanın “özgürlük“ olduğunu ifade etti. Özgürlüğümüz için savaşmamız gerektiğini söyledi. Bu uğurda savaşmamış gerekiyordu. Sonra abim beni, hiç bilmediğim yerlere götürdü. Bir ay askeri eğitim alarak nöbet tutmaya başladım. Ben daha çocuktum ve benim görevim savaşmak değildi. Silahımı bırakıp annemin yanına gittim. Anneme ne yapmam gerektiğini sordum. Annem ise yurtdışına çıkmamız gerektiğini, benim orada okumam gerektiğini ifade etti. Ülkemi, doğduğum toprakları nasıl bırakacaktım? Beş gün boyunca bunu düşündüm. Sonunda kararımı vermiştim. Anneme gidelim dedim. Ama çok korkuyordum. Bu nasıl olacaktı? Bilmiyordum. Korkarak önce havaalanına gittik. Sonra uçakla Lübnan’a geçtik. Bir gün sonra da Lübnan’dan İstanbul’a geldik. Ne güzel şehirdi. İçimden: “Benim ülkemde böyle olsaydı. Savaş olmasaydı.” diye düşündüm. Bu düşünce bana acı verdi. İstanbul’dan sonra Ankara’ya geldik.

Ankara, İstanbul’a göre daha sakin ve daha küçüktü. Sonra Çubuk’a gelip yerleştik. Ben burada mutluyum. Ama aklım hala Suriye’de kalan abimde. Onun için dua ediyorum. İnşallah bir gün geleceğine inanıyorum. İçimde bu noktada hala umut var. Abim buraya gelecek ve tekrar bir arada yaşayacağız.

Muhammed Fatih TAŞTEMİR
TAZE EKMEK KOKUSU

Her sabah köyümüzü bir sis gibi taze ekmek kokusu kaplardı. Ekmek arabasının arkasına çocuklar doluşurdu. Ekmeğini eline alıp güle oynaya evine giden, giderken de ekmeğin ucundan ucundan koparan çocuklar. Emine için bunlar sadece puslu pencere camından izlenen filmdi. O da istiyordu, her sabah odasından çıkarak ekmek almaya gitmeyi. Taze ekmeği alacak ve sütüne banacaktı. Anne ve babası eve arada bir uğrar, ağabeyleri ise gurbetteydi. Aileyle yapılan kahvaltıya hasret kalmıştı. Parasızlıktan taze ekmek bile lükstü onun için. Çünkü parası hiç olmamıştı. Sadece yufka ekmek vardı hayatında.

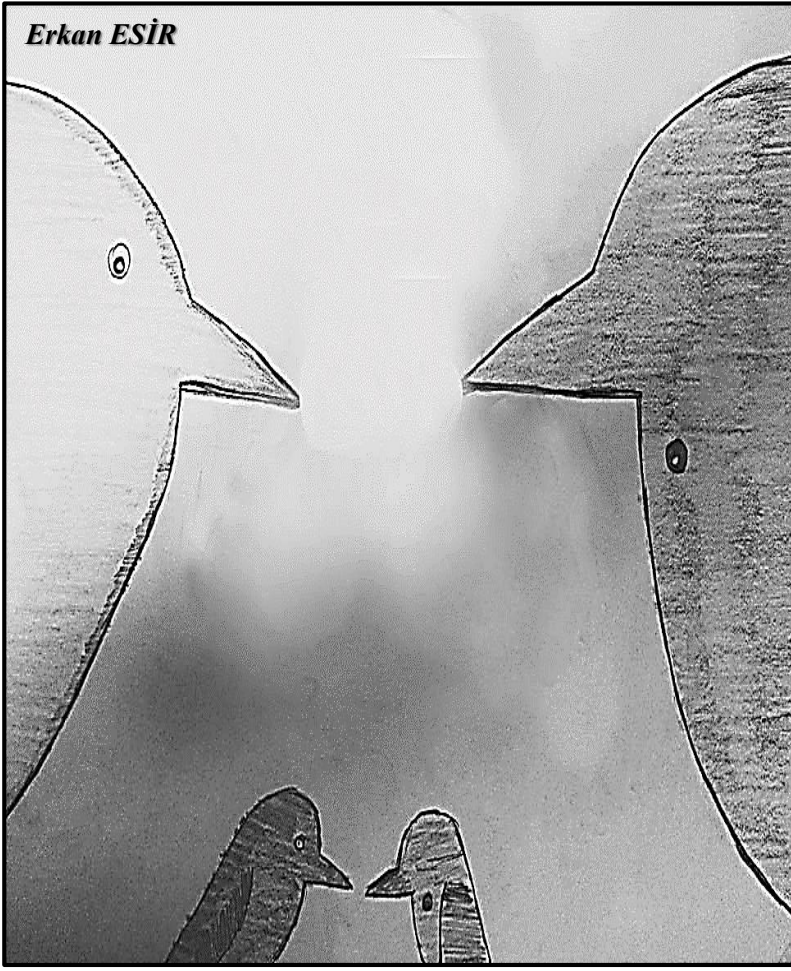
Emine, bu durumdan çok sıkılmıştı ve canı taze ekmek istiyordu. Bir cumartesi günü yine ekmeççi gelmiş, etrafı ekmek kokusu sarmıştı. Emine, o kokuyu yakından ciğerlerine çekebilmek için ekmeçinin peşine takıldı. Belki ekmeççi acıyıp da bir ekmek verirdi. Bir umuttu. Ama umut ettiği olmamıştı. Ekmeççi onun bu acısını görmemişti.

Emine, ertesi günün akşamında en sevdiği arkadaşı Gülden’in yanına gitmişti. Gülden, zengin bir ailenin güzel kıızıydı. İki arasında güzel bir dostluk vardı. İki de saatlerce oynadıktan sonra, bitkin düşüp uyuyakalmışlardı. Sabah olmuş, Emine bir hüzünle uyanmıştı. Uyandığında avucundaki ağırlığı hissetmişti. Eline baktığında ne görsün? Avucunda iki ekmek parası vardı. Güldenlerin yanına koşturarak giden Emine, elindeki parayı göstererek kimin verdiğini öğrenmek istedi. Ekmek parasını, Emine’nin ekmek arabasının arkasından koşturarak gittiğini gören Gülden’in annesi vermişti. Gülden’in annesi parayı alması için işaret etti.

Emine, teşekkür ederek koşturarak ekmek arabasının olduğu yere koştu. Bu sabah ekmek alan çocuklar arasında o da vardı. Emine de sıcak ekmek alacak, sıcak ekmeğin ucundan koparıp yiyecekti. Onun için bir bayram günüydü.

Yasin AMASYALI

Hakikaten neydi gerçek aşk? Çoğumuzun kendine sorduğu sorular listesinin belki de en başındaki soru buydu. Aşkın hepimize göre bir tanımı vardı. Yaptığımız tanımlar, acaba aşkın gerçek tanımları mıydı? İnsanların çoğu âşık olmuştur. Kimi güzel bir yüze, kimi güzel huya, kimileri paraya, kimileri de makam ve mevkiye ... Bana göre gerçek aşklar bunlar değil. Duyduğum güzel bir sözde: “ Kişi en çok Allah’ı değil, başka bir şeyi severse, hem sevdiği şeyi kaybeder; hem de Allah ile arasındaki bağı koparır.” Kişi Allah’a olan sevgisini ibadet ve davranışları ile gösterirse, hem dünyalık kaygılarından kurtulur, hem de Rabbinin rızasına kavuşur. Dünyanın koşturmacası içinde hem Allah’a kulluğumuzu, hem de şükürümüzü unutuyoruz. Sadece derdimiz olduğunda ve hasta olduğumuzda hatırlıyoruz. Nasıl seven sevdiğini bir an olsun unutmuyorsa; bizler de, bize can veren ve sınırsız nimetler sunan Allah’a sevgimizi ve şükranlarımızı gerek ibadetle, gerek dua ile, gerekse onun büyüklüğünü düşünerek yerine getirmeliyiz. Biz üzerimize düşeni yaparsak, Rabbin de şanına düşeni yapar. Bizim ona olan sevgimizi en güzel şekilde mükâfatlandırır. Allah’ın rızası doğrultusunda yaşarsak, iki cihanda mesut ve bahtiyar oluruz. Yaşadığımız bu dünya hayatında da huzuru buluruz. Benim hayalimse ölüm kapıma gelmeden, gerçek aşkı yani ilahi aşkı bulmaktır.

**Enes KOÇ
FAKİRLİK**

Mehmet adında 12 yaşında bir çocuk vardı. Ailesi çok fakirdi. Mehmet’in babası sakat olduğu için, annesi ise çok çabuk yorulduğu için çalışmıyordu. Mehmet, ayakkabı boyayarak ailesini geçindirmek için uğraşıyordu. Mehmet’in ailesi çok fakir olduğu için bazı geceler aç yatıyordu. O kadar fakirlerdi ki, evlerinde tek dal odun yoktu. Bu sebepten bazı günler dışarıya odun toplamaya gidiyordu. Kar yağdığı günler çok soğuk oluyor; topladığı odunlar ıslak olduğu zaman, yanmayınca çok üşüyorlardı.

Mehmet, yine bir gece odun toplamaya çıkmıştı. Oradan geçen bir adam, Mehmet’in halini görüp acımış, yanına çağırılmıştı. Adam: “ Oğlum, gece vakti burada ne yapıyorsun? “ dedi. Mehmet, titremekten önce cevap veremedi. Sonra adama: ” Amca, odun topluyorum.” deyiverdi. Bunun üzerine adam: ”Oğlum bu odunlar yanmaz ki. Bu odunlar hem ıslak, hem kirlidir.” Bu güzel insan, Mehmet’i yanına alarak gece yarısı tanıdığı oduncuya götürdü. Üç çuval odunu el arabasına koyarak, Mehmetlere doğru yola koyuldular. Adının Kemal olduğunu öğrendiği adam, babası ile tanıştı. Odunları bırakıp oradan ayrıldı. Bu gece ev ısındığından Mehmetlerin evinde mutluluk rüzgârları esiyordu. Evdeki herkes mutlu şekilde bir gece geçirmişlerdi.

Sabah olduğundaysa evlerinin zili iki defa çalmıştı. Kapıyı açtıklarında içi yiyecek dolu poşetler onları bekliyordu. Sıcak geçen gecedden sonra, ev biraz daha ısınmıştı. Poşetlerin içindeki yiyeceklerle annesi güzel bir kahvaltı hazırlamıştı. Uzun zaman sonra güzel bir kahvaltı yaparak karınlarını doyurmuşlardı. Evdekiler çok mutluydu. Asıl sürpriz iki saat sonraydı. Kemal Bey, evlerine gelmiş; Mehmet’in babasına iş teklif etmişti. İş kolay olduğu için babası işi kabul etti. Aradan belli süre geçtikten sonra Mehmetler güzelce bir eve taşındılar. Eski kötü günler geçmiş, mutlu günlere yelken açmışlardı.

**Yasin ERDOĞAN
YUSUF’UN HAYALI**

Uzak bir yerde bir çocuk yaşarmış. Bu çocuğun adı Yusuf ‘muş. Yusuf, her gün pencereden bakarmış, ama göremezmiş. Çünkü gözleri görmüyormuş. Yusuf, dışarıdaki sesleri duyunca üzülürmüş. Yusuf; insanları, hayvanları, canlı olan her şeyi çok merak edermiş. Bunun içinde gözlerinin görmesini istermiş.

Yusuf, hastanede tedavi görüyormuş ve doktorlar görme olanağının çok az olduğunu söylüyorlarmış. Ama o görmeyi çok istediğinden hayal kurmaktan vazgeçmiyormuş. Göreceğine çok inanıyormuş. Yusuf, bu inançla her sabah pencereye koşar, hastanedeki tedavilerini hiç aksatmazmış. Doktorlar, görme ihtimalini zayıf görse de Yusuf söylenenleri boşa çıkarmak için elinden geleni yaparmış.

Yusuf, bir gün yine tedavi olmak için hastaneye gitmiş. Doktor, Yusuf’a yeni bir ilaç geldiğini bu ilacı tedavisinde deneyeceklerini söylemiş. Ama bu ilacın kimilerinde yan etki yaptığını ve az olan görme ihtimalini de ortadan kaldırdığını belirtmiş. Yusuf’a ve ailesine tedaviyi kabul edip, etmediklerini sormuş. Yusuf’un ailesi ileride yeni ilaçlar çıkar deyip kabul etmek istememiş. Yusuf, ayaklarına gelen bu fırsatı kaçırmamaları için ailesini ikna etmiş.

Doktor, gereken tetkikleri yaptıktan sonra ilacı deneyeceklerini söylemiş. Vakit geldiğinde ilacı iğne olarak uygulamışlar. İlacın etkisini sabah göstereceğini belirtmişler ve Yusuf’u ve ailesini evlerine göndermişler. Evin içinde herkeste bir heyecan oluşmuş. Gece hepsi için zor geçmiş. Sabah olduğunda Yusuf’un anne ve babası bir çığlıkla uyanmışlar. İçlerinde bir korku oluşmuş. Koşturarak Yusuf’un odasına gittiklerinde, dışarıya bakan Yusuf’un sevinç çığlıkları olduğunu anlamışlar.

Burak ERDOĞMUŞ **KALP GÖZÜ**

Mavi, yeşil, kahverengi,
Aslında ne fark eder ki rengi,
İnsana bakan göz değil,
Onu yaşatan kalbi.

Dostunu da anlarsın düşmanını da,
Aşkı da anlarsın nefreti de,
Önemli olan görmek hissetmek,
Yeter ki kalbin taş bağlamasın.

Bir çift göz izler seni,
Belki düşman, belki sevgili...
Bunu bilemezsin ancak,
Senin kalbine dokunabilmeli.

Erkan ESİRTGEN **TOPRAK**

Hayallerini toprağa bağlamış köylü bir ailenin çocuğuyum. Toprak, belki şehirli insanlar için bir şey ifade etmezken; bizim için çok şey ifade eder. Ekim aylarında toprağı bir umutla ekmenin mutluluğu; temmuz ayında ise hasadı kaldırmanın heyecanı, çok farklı duygulardır. Toprak; biz köylüler için hayattır, ekmek kapısıdır, düğündür, çocuklarının yarımıdır.

Çiftçi toprağını ekip, biçerken sadece kendisini ve ailesini düşünmez. Ülkesinde yaşayan insanları da düşünür. İnsanların evine götüreceği ekmekten, sebze ve meyveye kadar her şey çiftçinin emeğine ve alın terine bağlıdır. Köylü kimi zaman evinde dert pişirse de, insanların ihtiyaçlarını gidermenin huzur ve mutluluğunu yaşarlar.

Çiftçi, bir anlık mutluluk için on ay bekleyen insandır. Bu bekleyişte Rabbi' nin haklarında takdir edeceği rızka boyun eğmek zordur. Köylü yağmur bekler, kar bekler. Ama yağmur ve kar istediği gibi olmazsa, köylü emeğinin karşılığını alamaz. Umutları ve hayalleri azalır. Topraktan geçimini sağlayan bizlerin, Allah'ın izniyle doğanın bize sunacağı güzellikleri beklemesi ayrı bir olaydır. Her şeye rağmen Aşık Veysel'in dediği gibi: " Benim sadık yarım kara topraktır." Bu sebeptendir ki; biz köylüler sadık yarimize aşkla sarılırız.

Emrah DENİZ **MEMLEKETİM**

Ben memleketim Erzurum'u özledim. Başka bir duygu bu. Yaşadığım köyümün taşını, toprağını özledim. Memleketimdeyken gurbetin bu kadar zor olacağını bilmezdim. İnsan; doğup, büyüdüğü toprağın kokusunu özlüyormuş. Erzurum'da yaşarken İstanbul'a, Ankara'ya gitseydim derdim. Anladım ki, insan için en güzel yer doğduğu yermiş. Gurbet, biraz da insanın yalnızlaşmasıymış. Gurbet, çevremizde bulunan sevdiğimiz; sesine, nefesine, kokusuna ve sevgisine hasret kalmakmış.

Ailemle Ankara'da yaşıyorum. Gitmek istesem de buralardan, beni buralara bağlayan nedenlerden dolayı ayrılamıyorum. Annem, babam ve ailem burada yaşadığı için ayaklarım buralara mahkûm oldu. Hâlbuki ne çok özledim Erzurum'u. Nasip olacak mı bir daha görmek? Erzurum' a gidip memleketimin havasını solumak, sevdiğime kavuşmak. Memleketimin havasını içime çekerek, Erzurum'un ruhu ile buluşmak.

Erzurum, benim kalbimde bir sevdadır. Leyla'sına kavuşmak isteyen Mecnun gibi ben de memleketime kavuşmak istiyorum. Sana ulaşamadığım sürece hasretinle yanacağım. Senin özleminle köyüm, memleketim diye yaşayacağım.

Mehmet DEMİR **İSTANBUL**

Bir Ramazan ayında İstanbul'a gitmek nasip oldu. İstanbul, birçok tarihi eserin süslediği güzel ve kalabalık bir şehirdir. Tarih; İstanbul ile bütünleşmiş, çok sayıda eser şehrin güzelliğine güzellik katmaktaydı. Camiler, Topkapı Sarayı, Yerebatan Sarnıcı, surlar, yalılar vb. hangisini sayayım. Geçmiş ve günümüz iç içe yaşamakta; bir tarafta tarihin, bir tarafta modern hayatın kokusu şehre sinmişti. Fatih Cami'sine bir gün cuma namazına gitmek nasip oldu. Ne kadar kalabalıktı. İnsanlar akın akın camiye geliyorlardı. Bundan dolayı, ayakkabılarımı poşete koymak zorunda kaldım. İnsanların bu koşturmacada, camiye koştura koştura gelmesi güzeldi.

İstanbul, bir ruhtur. Her ne kadar başkentimiz olmasa da İstanbul, ülkemizin manevi başkentidir. Ülkemizin ekonomik başkentidir. On beş milyon civarında insanın hayatını sürdürdüğü bu koca şehir, insanlara yurt ve yuva olmuştur. Alışveriş merkezleri, fabrikaları, seyyar satıcıları vb. insanlara ekmek kapısı olmuştur. Ayrıca trafiği ve insanların koşturması, buranın her zaman canlı ve hareketli olmasına neden olmaktadır.

Son olarak, böyle güzel bir şehrin üzerine yüksek binalar yapılarak, şehrin ruhunun üzerine betonlar dökülmesi İstanbul'u İstanbul olmaktan uzaklaştırıyor. Şehrin taş duvarlar arasına sıkıştırılması ve yaşam alanlarının daraltılması, tarihi yapıların yüksek binaların arasında kaybolması hoş değil.

İMTİYAZ SAHİBİ

Arif ÇAKMAK

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Nezih Erhan KESKİN

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Şengül ULUÇAY

GÖRSEL DANIŞMAN

Emine ASMA

YAYIN KURULU

Şengül ULUÇAY

Öznur ÇINAR

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ

Cumhuriyet Mh. Gazi Sokak No 7

Çubuk / ANKARA 0312 837 95 90